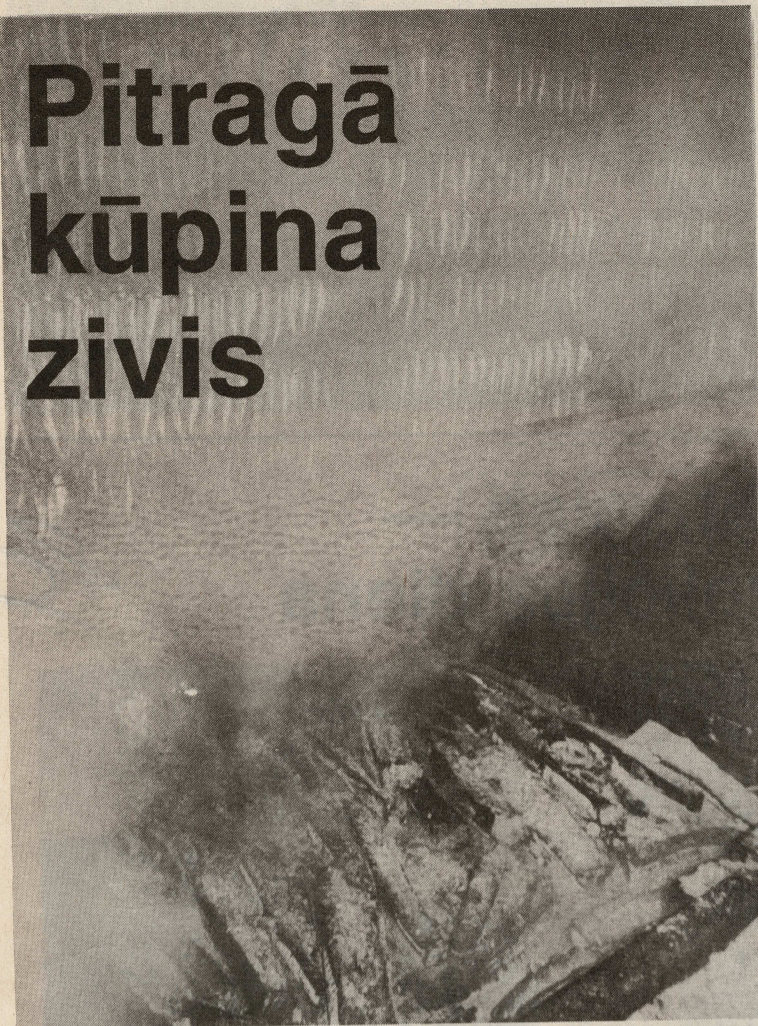

History photos of Pitrags factory

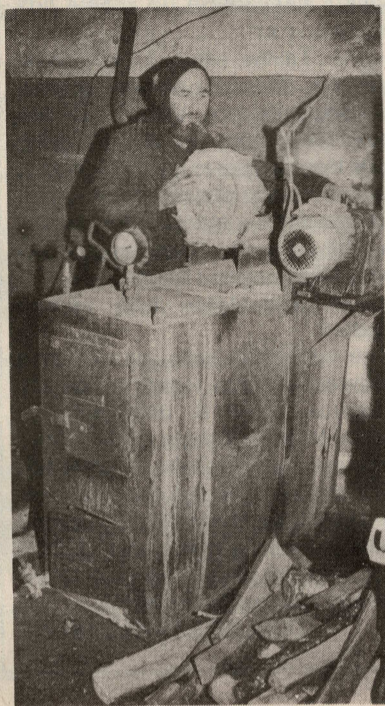
Pitragā kūpina zivis

Ceha vadītāja Laura Sidra.

Imants Miezavs (priekšplānā no kreisās) un Ilgonis Bergs apstrādā zivis.

Ilgoņa Sterķa prasmīgās rokas vajadzīgas visur.
RŪDOLFA LIEPIŅA foto

Skats uz cehu no sargu mājas.

Šāgada sākumā četri īpašnieki nodibināja SIA «Pitragss», kura maljā sāka darbu un kurā tagad ir nodarbināti 30 strādājošie. Uzņēmuma nosaukumā vārdam «Pitragss» otrs burts «s» pielikts tāpēc, ka pēc noteikumiem nedrīkst reģistrēt uzņēmumu, kas nosaukts apdzīvotās vietas vārdā. Paši neatlaidīgākie šo prasību mēcējuši apiet, Mēlnsilā, piemēram, ir SIA «Mēlnsilis».

Agrāk Pitragā bija zvejnieku kopsaimniecības «Banga» zivju apstrādes cehs, ilgus gadus ēka bija neapsaimniekota, bet tagad «Pitragss» no «Mensila», sabiedrības «I.M.S.» un «Mērsrags-R» pērk brētliņas un reņģes, tās nokūpina un pārdod tām pašām sabiedrībām jau kā šprotu sagataves konserviem. Ja ir lielas reņģes, Pitraga cehā var nokūpināt līdz četrām tonnām zivju dienā, bet brētliņas — 2—2,5 tonnas. Nokūpinot

zivis, to svārs gan ir uz pusi mazāks. Kūpinātavā nepietiek zivju, un tāpēc darbs nav ritmisks, lai pamestajam ceham iedvestu dzīvību. Bija jāremontē ēka, jāuzstāda tehnika, jāiedarbina attīrīšanas iekārtas un katlumāja. Iespējams, ka nākotnē Pitragā ražos konservus, jo telpu pietiek, visi piekrastes zivju apstrādātāji ir pārliecinājušies, ka kārtīgai ražotnei vajadzīga arī sava zvejas flote.

SIA «Pitragss» direktors Ilmārs Sidra mūsu ciemu reizē bija izbraucis, un par paveikto un nākotnes iecerēm stāstīja un savu saimniecību izrādīja ceha vadītāja Laura Sidra. «Pitragss» gan kūpina zivis, gan labiekārto ražotni. Arī strādnieki te dara to, kas katru reizi visvairāk ir vajadzīgs, pašiem jāsāgē un jāskalda malka.

Uzklausīju arī strādnieku šķiras pārstāvi, mehāniķi Ilgoni Sterķi: «Tagad dzīve Pitragā ir daudz la-

bāka, jo ļaudim ir darbs. Labi, ka Miķelis Lisments šo teritoriju neatdeva Slīteres rezervātam. Esam sameistarojuši kurtuvi katlumājā, uzstādīsim boileru, lai ar silto ūdeni varētu mazgāt zivju kastes un paši nomazgātos. Mums ir labs ūdenstomis un attīrīšanas iekārtas, Pitragupē atkal ir foreles, bet tās, kā zināms, netirā ūdeni nedzīvo. Piekrastē ir slikti telefona sakaņi, te bieži pazūd strāva, «Latvenergo» laikam grib sabojāt zivis. Mūsu ceļā ir tikai viens satiksmes autobuss. Ar autobusu «Mazirbe—Rīga» uz galvaspilsētu var aizbraukt puspiecos no rīta, bet mājās atgriežamies pusdesmitos vakarā. Lai nokļūtu Talsos, Rojā ir jāpārsēžas citā autobusā, ērti jau tas nav: Vai redzējāt, pašvaldība bija spiesta nošķūrēt ceļu, ikarusa šoferi pa bedraino ceļu vairs negribēja braukt.

Zigmars Liepiņš Pitragā sacerēja slaveno rokoperu, es esmu viņa kaimiņš un biju viens no pirmajiem jaunās mūzikas vērtētājiem. Tepat blakus, Košragā, ir aktiera Andra Bērziņa māja.»

Pitragā vīri pa druskai ķer zivis, ļaudis kopj lieso piekrastes zemi, pelēko māju vidū ciemā izceļas spilgti krāsotais baptistu dievnams, gan jau vasarā te atkal dzīvos populārais komponists Zigmars Liepiņš, būs atpūtnieki. Kāds pensionārs, sastapis «Talsu Vēstu» ļaudis, rādīja mājas, kuru saimnieki grāvi ber nezāles un aizsprostojuši ceļa caurteku netālu no baptistu baznīcas. Pitragā, kā jau visur, ir skaistas un arī ne visai pievilcīgas sētas. Pitraga sēkļos guļ daudz nogrimušu kuģu, bet pitradzniekiem vairāk gan rūp šodiena, nevis veco kuģu paliekas. Zvejniekiema šolaiku dzīves jauns vaibsts ir dūmu mutuļi un kūpināto zivju smarža.

VOLDEMĀRS VADZIŅŠ